

PEYGAMBERİMİZE BEY'AT: SAHABE-İ KİRÂMIN ÖRNEKLİĞİ

Eûzübillâhimineşşeytânirracîm

Bismillâhirrahmânirrahîm.

el-hamdülillahi rabbi'l-âlemîn. Ve's-selâmu alâ seyyidi'l-evvelîne ve'l-âhirîn. Seyyidînâ ve senedinâ ve mededinâ Muhammedin ve âlihi ve sahbihî ecmaîn ve mentebiahû bi-ihsânin ilâ yevmi'd-dîn.

Emmâ ba'd:

Fa'lemû eyyühe'l-ihvân fe inne efdale'l-kitâbi kitâbullâh ve efdale'l-hedyi hedyu seyyidînâ Muhammedin sallallahu aleyhi ve sellem ve şerre'l-umûri muhdesâtuhâ ve külle muhdesetin bid'ah ve külle bid'atin dalâleh ve külle dalâletin ve sâhibehâ fi'n-nâr. Ve bi's-senedi's-sahîhi'l-muttasılı ile'n-nebiyyi sallallahu aleyhi ve selleme ennehû kâl:

Bâyîûnî alâ en lâ tüşrikû billâhi şey'en ve lâ tesrikû ve lâ teznû ve lâ taktulû evlâdeküm ve lâ te'tû bi-bühtânin tefterûnehu beyne eydîküm ve ercülüküm ve lâ ta'sûnî fî ma'rûfin. Fe men vefâ minküm fe ecruhu alellâhi ve men esâbe min zâlike şey'en fe ühize bihi fi'd-dünyâ fe hüve lehu keffâratün

ve tahûrun ve men seterahullâhu fe zâlike ilallâhi şâe azzebehu ve in şâe ğaefra lehu.

Sadaka Resûlullah fî mâ kâl ev kemâ kâl.

Aziz ve muhterem kardeşlerim!

Allah sizden razı olsun. İbadetlerinizi kabul eylesin. Namazlarınızı niyazlarınızı, dileklerinizi, taleplerinizi, muradlarınızı ihsan eylesin. Dünya ve âhiretin hayırlarına erdirdsin. Âhirette Peygamber Efendimiz'e komşu eylesin.

Peygamber Efendimiz'in yolundan gitmek, sünnetine uymak, bid'atlardan uzak yaşamak hayatımızın en önemli şiarıdır. Onun için Peygamber Efendimiz'in hadîs-i şerîflerini okuyup onun bize öğretmek istediği hususları anlamaya, tatbik etmeye çalışıyoruz.

Burada da toplanıp bu hadîs-i şerîfleri okuyup izah edip her hafta hiç olmazsa bir nebze dinimizin inceliklerini öğrenmiş oluyoruz. Bu hadîs-i şerîflerin izahına başlamazdan önce Peygamber Efendimiz'e sevgimizin, bağlılığımızın, ümmetliğimizin, saygımızın bir nişânesi olmak üzere ve onun cümle âl'inin, ashâbının, etbâ'ının kendisiyle beraber ruhlarına hediye olsun diye; ve sâir enbiyâ ve mürselîn ve cümle evliyâullah ve mukarrabîn

ruhlarına ve hâsseten Ümmet-i Muhammed'in hakiki mürşidleri, hakiki vâris-i nebi sâdât ve meşâyih-i turuk-ı aliyyemizin ruhlarına hediye olsun diye; bu beldeleri canlarını ve mallarını ortaya koyarak cihad edip fetheden ta uzak diyarlardan gelip buralara İslâm'ı yayan ecdadımızın ruhlarına hediye olsun diye; Fatihlerin, şehidlerin, gazilerin, mücahitlerin, cümle hayır ve hasenât sahiplerinin, içinde şu ibadetleri yaptığımız caminin yapılmasına, yaşamasına, tamirine, tecdidine yardım edenlerin kendilerinin ve geçmişlerinin ruhları şâd olsun diye; bu beldede medfun bulunan mü'minin ü mü'minâtın ruhlarına hediye olsun diye; uzaktan ve yakından bu hadîs-i şerîfleri dinlemek üzere şuraya gelmiş bulunan siz kardeşlerimizin âhirete göçmüş bütün sevdiklerinin ve yakınlarının ruhlarına hediye olsun diye bir Fâtiha üç İhlâs-ı Şerîf okuyup öyle başlayalım.

a. Hz Muhammed'e (sav) Bey'at Etme ve Şartları

Metnini okumuş olduğumuz hadîs-i şerîfte Ubâdet-übnü's-Sâmit *radiyallahu anh* rivayet etmiş ki Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* hazretleri şöyle buyuruyor:

«أُبَايِعُكُمْ عَلَى أَنْ لَا تَشْرِكُوا بِاللَّهِ شَيْئًا، وَلَا
 تَسْرِقُوا، وَلَا تَزْنُوا، وَلَا تَقْتُلُوا أَوْلَادَكُمْ، وَلَا تَأْتُوا
 بِبُهْتَانٍ تَفْتَرُونَهُ بَيْنَ أَيْدِيكُمْ وَأَرْجُلِكُمْ، وَلَا
 تَعْصُونِي فِي مَعْرُوفٍ. فَمَنْ وَفَى مِنْكُمْ فَأَجْرُهُ عَلَى
 اللَّهِ، وَمَنْ أَصَابَ مِنْ ذَلِكَ شَيْئًا فَاخِذْ بِهِ فِي الدُّنْيَا
 فَهُوَ لَهُ كَفَّارَةٌ وَطَهُورٌ، وَمَنْ سَتَرَهُ اللَّهُ فَذَلِكَ إِلَى اللَّهِ
 [عَزَّ وَجَلَّ]. إِنْ شَاءَ عَذَّبَهُ، وَإِنْ شَاءَ غَفَرَ لَهُ. حم، خ، م،
 ت، د، عَنْ عِبَادَةِ.»

*Bâyiûnî alâ en lâ tüşrikû billâhi şey'en ve
 lâ tesrikû ve lâ teznû ve lâ taktulû evlâdeküm
 ve lâ te'tû bi-bühtânin tefterûnehu beyne
 eydîküm ve ercülüküm ve lâ ta'sûnî fî
 ma'rûfin. Fe men vefâ minküm fe ecruhu
 alellâhi ve men esâbe min zâlike şey'en fe
 ühize bihi fi'd-dünyâ fe hüve lehu keffâratün
 ve tahûrun ve men seterahullâhu fe zâlike
 ilallâhi şâe azzebehu ve in şâe ğaefra lehu.*

Bayiuni. "Bana bey'at edin, tâbi olun!"
Alâ en lâ tüşrikû billâhi şey'en. "Hiçbir şeyi
Allah'a şerik ve ortak koşmamak şartıyla." Ve

lâ tesrikû. “Hırsızlık yapmamak.” Ve lâ teznû. “Zina etmemeniz.” Ve lâ taktulû evlâdeküm. “Çocuklarınızı öldürmemeniz.” Ve lâ te’tû bi-bühtânin tefterûnehu beyne eydîküm ve ercülüküm. “Ellerinizin ayaklarınızın önünde iftira etmemeniz.” ve lâ ta’sûnî fî ma’rûfin. “İyi yolda başınızdakilere isyan etmemeniz, âsi gelmemeniz şartları üzerine bana bey’at ediniz.”

“Yâ Resûlallah! Tamam, senin buyruğunu tutacağız, senin emrine giriyoruz.” diye bana tâbi olmak istiyorsanız şartlarım bunlar, demiş oluyor Peygamber Efendimiz.

Fe men vefâ minküm fe ecruhu alellâhi. “Kim bu ahdine, bey’atına, sözüne sadık olur, vefa gösterir, bu şartları yerine getirir de bana bağlılığını devam ettirirse ecr ü sevabı Allah’adır. Allah ona dünya ve âhiretin hayırlarını ihlâsına göre, çalışmasına göre ihsan eder.” Ve men esâbe min zâlike şey’en fe ühize bihi fi’d-dünyâ fe hüve lehu. “Kim bu yasak şeyleri, yapmayın diye şart koştüğüm şeyleri yaparsa; Allah örterse -onu kimse görmedi, gizli bir yerde bu edepsizlikleri kabahatleri yaptı-. O Allah’a kalmıştır.”

Dilerse affeder, kendisi bilir. Dilerse cezalandırır, kendisine kalmış bir şey.

Bu ne demek?

“Eğer bu suçları sizin yaptığınızı ben görürsem ben cezalandırırım. Ama ben göremezsem o zaman Allah ne dilerse öyle yapar. Kendisinin muradına kalmış.” demek oluyor.

Muhterem kardeşlerim!

Bey’at denilen şey bir idareciye insanların gelip, “Tamam, biz senin başkanlığını, reisliğini, önderliğini kabul ediyoruz. Senin emrine, hizmetine giriyoruz. Senin bize söylediğin şeyleri tutmak üzere sana tâbi oluyoruz.” mânâsını ifade eden bir bağlanma merasimidir.

Peygamber Efendimiz’in zamanında sahâbe-i kirâm *rıdvânullahi Teâlâ aleyhim ecmaîn* Peygamber Efendimiz’e muhtelif zamanlarda bey’at etmişlerdir. Kur’ân-ı Kerîm’de bu hususta âyetler vardır. Hele hele Medine-i Münevvere’nin o ensar dediğimiz mübarek müslümanları, Peygamber Efendimiz *sallallahu aleyhi ve sellem* Mekke-i Mükерeme’de mazlum, mağdur ve sıkıştırılmış, mahsur durumdayken kendilerine çağırdılar. “Sana tâbi olacağız. Emrini tutacağız. Seni kendimizden bir

fert gibi bileceğiz. Daha üstün bileceğiz. Canına, malına dokundurmayacağız.” dediler.

Sonra Peygamber Efendimiz’in sahabesi Medine-i Münevvere’den geldiği, Mekke-i Mükerreme’de umre yapmak istediği zaman Kureyş müşrikleri mâni oldular. Giremezsiniz, dediler.

Silahsız geldiler. Sırf ibadet kastıyla Kâbe-i Müşerreffe’yi ziyarete geldiler.

“Hayır, giremezsiniz.” dediler. “Ancak anlaşma yaparız. Bir dahaki sene girersiniz.” dediler. Yalnız anlaşma için Hz. Osman *radı-yallahu anh* Kureyşliler’in yanına gidince ordu arasında “Hz. Osman’ı şehit müşrikler etmişler.” diye bir söz çalkalandı.

“Vay bizim elçimizi, bizim Hz. Osman’ımızı nasıl şehid ederler!..” diye büyük bir infial meydana geldi. Hepsi Peygamber Efendimiz’e gelip elini tuttular. Bey’at ettiler. Dediler ki; “Yâ Resûlallah! Ne dersen; öl dediğin yerde ölmek, kal dediğin yerde kalmak şartıyla sana tâbi oluyoruz.” Bu sıkışık zamanda bu fedakârca; canlarını, mallarını ortaya koyarak ona bey’at etmeleri Kur’ân-ı Kerîm’de methediliyor:

﴿لَقَدْ رَضِيَ اللَّهُ عَنِ الْمُؤْمِنِينَ إِذْ يُبَايِعُونَكَ تَحْتَ الشَّجَرَةِ﴾

*Lekad radiyallâhu ani'l-mü'minîne iz yübâyiûneke tahte's-şecerati.*¹

O Hudeybiye'de ağacın altında sen gölgede otururken o müslümanlar gelip de “Yâ Resûlallah! Emrindeyiz. Ne dersen hizmetindeyiz. Savaş dersen savaşırız...” diye sana bey'at etmeleri Allah'ın rızasını celbedici olmuştur, diye Kur'ân-ı Kerîm'de bildiriliyor o bey'atları.

Peygamber Efendimiz'e gruplar ve fertler çeşitli zamanlarda gelip bey'at etmişlerdir. Kadınlar ve erkekler bey'at etmişlerdir. Kadınlar hakkında hususi âyet-i kerîme vardır:

﴿يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ إِذَا جَاءَكَ الْمُؤْمِنَاتُ يُبَايِعْنَكَ﴾

*Yâ eyyühe'n-nebiyyü izâ câeke'l-mü'minâtü yübâyi'neke...*²

“Kadınlar sana gelir de şu şu şu şartlarla sana bey'at ederlerse onların bey'atını kabul

¹ 48/Feth, 18

² 60/Mümtetine, 12

eyle. Sana tâbi olmalarını tekabbul et ey Resûlüm!” diye âyet-i kerîmede bildiriliyor.

Fetih sûresinin ikinci sayfasının başındaki âyet-i kerîmede de buyuruluyor ki;

﴿إِنَّ الَّذِينَ يُبَايِعُونَكَ إِنَّمَا يُبَايِعُونَ اللَّهَ﴾

İnne’l-lezîne yübâyiûneke innemâ yübâyiûnallâhe. ³

“Sana bey’at edenler ey Resûlüm hiç şüphe yok ki Allah’a söz vermiş bağlanmış demektir.”

Çünkü sen Allah’ın elçisisin. Elçi, bir yeri temsil ediyor. Sana bağlanmaları Allah’a bağlanma demektir. *Yedullâhi fevka eydîhim.* “Siz böyle el ele tutuşuyorsunuz, ‘Tamam yâ Resûlallah! Tâbiyiz yâ Resûlallah!’ diyorlar ya sana ey Resûlüm, Allah’ın eli sizin elinizin üstünde!”

Sanki insanlar ellerini üst üste koyup da söz filan derler ya, onu temsilen âyet-i kerîmede böyle buyuruyor.

“Allah’ın eli sizin elinizin üzerinde! Kim ahdine sadakat gösterir bey’ına vefalı olursa

³ 48/Feth, 10

büyük ecre nâil olur. Ahdinden, bey’atından dönenler cezalara çarpılırlar!” diye o âyet-i kerîmede bildiriliyor.

Demek ki bey’at lazım. Güzel. Kur’ân-ı Kerîm’in pek çok ayetlerinde bey’at kelimesi geçiyor. Peygamber Efendimiz’e kadınların ve erkeklerin bey’at ettiği âyetlerle sabit.

Peki Peygamber Efendimiz âhirete irtihal eyledi. Habîb-i Edîbi’ni Allahu Teâlâ hazretleri kendisine aldı. Efendimiz Muhammed-i Mustafâ *sallallahu aleyhi ve sellem* hazretleri bu dünya hayatından âhirete irtihal etti.

Şimdi insanlar kime bey’at edecek? Çünkü Peygamber Efendimiz’e bey’at edileceğinde hiç kimsenin şüphesi yok. Allah’ın Peygamberi. Allah göndermiş. Arkasından da buyurmuş ki;

Innellezîne yubâyiûneke veyahut;

﴿قُلْ إِنْ كُنْتُمْ تُحِبُّونَ اللَّهَ فَاتَّبِعُونِي يُحْبِبْكُمُ اللَّهُ﴾

Kul in küntüm tühîbbûnallâhe fe’ttebîûnî yühbibkûmullâhu. ⁴

⁴ 3/Âl-i İmrân, 31

Daha başka âyet-i kerîmelerde bildirilmiş ki; “Mü’minler Resûlullah’a tam itaat edecek!”

Yarım itaat olmaz. Hepsinde itaat edip edip edip bir tanesinde etmese bile olmaz. Canından aziz bilecekler, her şeyine itaat edecekler. Tamam. O zamanın has müslümanları böyle yaptılar. Derecelere nâil oldular. Peygamber Efendimiz’e gönülden bağlanamayanlar münâfık kaldılar. Dünya ve âhiretleri mahvoldu. Uyanlar saâdet-i ebediyyeye nâil oldular. İnsanların en yüksekleri oldular. Sahâbe-i kirâm oldular.

b. Peygamberimizden Sonra Halifelere Bey'at ve İslamda Saltanat

Peygamber Efendimiz’den sonra ne oldu?

Peygamber Efendimiz *sallallahu aleyhi ve sellem*’den sonra Efendimiz’in işaretleriyle Ümmet-i Muhammed’in en faziletlisi olan Ebû Bekr-i Sıddîk’a hepsi tâbi oldular. Ona *Halife-i Resûlillah* “Allah’ın elçisinin halifesi” dendi. onun âhirete gitmesinden sonra yerine kâim olan müslümanların başına geçen kimse. Ebû Bekr-i Sıddîk Efendimiz’e bey’at etmekte de insanlar pek zorlanmadılar.

Bazıları yalnız şartlar ileri sürmek istediler. Dediler ki;

“Ey Ebû Bekir! Tamam, sen iyisin, hoşsun. Kabul. Bir şey değil. Biz namaz kılarız. Oruç tutarız filan da zekât vermeyelim. Zekât şartını bizden kaldır.”

Ebû Bekr-i Sıddîk hazretleri tabii en bilgin sahabi. Peygamber Efendimiz’in devamlı yanında bulunmuş insan. Dedi ki;

“Resûlullah zamanında neyi zekât olarak veriyorsanız onu şimdi vereceksiniz. Eğer vermezseniz alıncaya kadar sizinle harp ederim.”

Şimdi dünya ehli bir insan bunu sanır ki - tabii para veriliyor, mal veriliyor, deve veriliyor- gelir eksilmesin diye Ebû Bekr-i Sıddîk böyle dedi.

Hayır! Peygamber Efendimiz’in zamanında Efendimiz’in darıldığı, küstüğü bir kimse vardı. Efendimiz “Ondan zekât almayın!” demişti. Ebû Bekr-i Sıddîk halife seçilince o şahıs geldi. Ebû Bekr-i Sıddîk Efendimiz’e dedi ki; “Ey halife! Ben sana zekât vermek istiyorum.” Ebû Bekr-i Sıddîk Efendimiz ona buyurdu ki; “Resûlullah’ın almadığı bir zekâtı ben senden nasıl alırım? Almıyorum!” dedi. Almadı.

Demek ki imandan! Bir farzı inkâr edecekler diye onu etmesinler diyeymiş ilk sözü. Çünkü niyeti dünya malı olsaydı zaten kendisi malını harcamazdı. Malını Resûlullah'ın emrine saçtı. 90 bin altını vardı İslâm'a girdiği zaman hepsini Resûlullah'ın emrine ailesiyle, kızıyla, kendi canıyla hepsini Resûlullah'a hibe etti. Dünya malı düşünecek insan değil. Dünya malını altınlarını Allah yoluna sarf etmiş bir insan. Resûlullah'ın zekât almadığı kimse gelip zekât vereyim diye yalvarıyor. "Hayır, almam." diyor. Resûlullah'ın zamanında verenlere de "Dönerseniz dinden dönmüş olursunuz." dedi. Çünkü zekât farzını inkâr etmiş olurlar.

Zekât farzını inkâr edince mürted olur, irtidad etmiş olur. O ridde hadisesidir. O zaman dinden dönen öldürülür diye sizinle savaşıyorum, dedi. Bunu anlamak lazım. Sahabenin *ridvânullahi aleyhim ecmaîn* mantığını dünya ehli insan anlayamaz. Ancak bîtaraf araştırmacılar bakarlar. Oradan buradan incelerler, "doğru" derler.

Dünya ehli, Carl Brockelmann Almanya'da müsteşrik gâvur, hıristiyan alimi. *İslâm Tarihi*

diye bir kitap yazmış. Bizim bir profesör de almış. Türkçe'ye tercüme etmiş. Yahu sen koskoca profesörsün. Kendin yaz, daha iyisini yazarsın. Almanın İslâm tarihiyle ilgili tercümesi yapılır mı? Tercümesini yapmış. Fatih Sultan Mehmed Han'a çatıyor. İslâm'ın meselelerini ters gösteriyor. Tarihî hakikatleri tahrif ediyor. Sahâbe-i kirâmın hareketlerini başka türlü gösteriyor. Peygamber Efendimiz'in hareketlerini başka gösteriyor. Çünkü kâfir adam, inancı yok! İnancı olmayan insan meseleyi anlayamaz.

Müslümanlar niye camiye geliyorlar? Niye mallarından paralarını veriyorlar. Niye canlarını ortaya koyup da cephelerde canlarını saçıyorlar?.. Kâfir bunu anlayamaz. Mümkün değil anlaması. Onun için imanlının tarihini, coğrafyasını her şeyini kendisi yazması lazım. Peygamber Efendimiz'in hayatını ve sahabe-sini yazarken de işi kâfirlere bırakırsak onlar küfredeler. Kâfirce yazarlar. Biz çocuklarımıza onu okutursak bizim çocuklarımızda küfürle büyümüş olurlar.

Onun için İslâm tarihini kendimiz yazmalıyız. Osmanlı tarihini kendimiz yazmalıyız. O adamlar iftira ederler, yanlış gösterirler. Ters

gösterirler. İyilikleri saklarlar. Olmayan kötülükleri yapıstırırlar.

Peygamber Efendimiz'den sonra Ebû Bekr-i Sıddîk Efendimiz'e bey'at ettiler. Ebû Bekr-i Sıddîk Efendimiz'den sonra Hz. Ömer'e vasiyet etti Ebû Bekr-i Sıddîk Efendimiz. İnsanlar ona gelip bey'at ettiler. "Tamam. Biz sana tâbiyiz ey Ömer!" dediler. O da ikinci halife oldu. Onun arkasından bir heyete havale edildi seçme işi. Hz. Osman *radiyallahu anh'*ı seçtiler. Üçüncü halife oldu. Hz. Osman'ın çıkan fitne ve karışıklarda Kur'an okurken şehit edilmesi üzerine Hz. Ali Efendimiz'i seçtiler. O zaman Emevîler Hz. Ali Efendimiz'in hilafetine itiraz ederek ortalığı çatlattılar. Şam'da bir baş; Medine-i Münevvere'de Kûfe taraflarında Hz. Ali Efendimiz oldu.

Hz. Ali Efendimiz âhirete irtihal edince Hz. Hüseyin Efendimiz'i seçmek istediler. Hz. Hüseyin Efendimiz'i Irak'a çağırdılar. "Gel. Başımıza geç. Bizim başkanımız ol." dediler. Ama Emevî ordusu onları Kerbela denilen sahada, çölde kısırdı. Takip etti. 70-80 mübarek çoluk çocuklarıyla, yavrularıyla, çevresiyle, kadınlarıyla Peygamber Efendimiz'in evlatları,

torunları, ailesi, efradı orada büyük bir katliama uğradı. Mâlum, bildiğiniz, dünyanın en fecî hadiseleri cereyan etti.

Ondan sonra Emevîler dediler ki; “Bize tâbi olacaksınız.” Ondan önce zaten çatlaklığa başlamışlardı. “Ondan sonra bize tâbi olacaksınız.” Medine-i Münevvere’nin mescidine geldiler. Kapılara asker diktiler; “Ya bey’at edersiniz; bey’at etmezseniz hepinizi keseriz!” dediler. O tazyik altında insanlar ne yapsın? Bir şey diyemedi. Onların başkanlığını kabul etme arzuları yoktu ama güç kuvvet edepsizlerin eline geçmişti. O edepsizlerin tazyikiyle, kamçıyla, kılıcıyla, mızrağıyla, okuyla, baskısıyla ne hâdiseler oldu!

Hatta Peygamber Efendimiz’in akrabası Aşere-i Mübeşşere’den Zübeyr *radıyallahu anh*’ın oğlu Abdullah b. Zübeyr’i bu hadiselerden sonra Mekke-i Mükەرreme’de halife seçtiler. Ona da Emevî valileri asker gönderdiler. Mekke-i Mükەرreme’yi kuşattılar. Mancınıkla Kâbe’yi tabir câizse topa tuttular. Orada ne fitneler çevirdiler! O mübarek sahabinin o mübarek sahabe oğlunu şehid ettiler. Dinlemek is-

temedi ama ne yapsın ki karşı tarafın gönderdiği kuvvetler onları [sıkıştırdığı] için mecbur oldular.

Ondan sonra saltanat başladı.

Saltanatın İslâm'la ilgisi yoktur! Saltanatın İslâm'la bir ilgisi yok. Babadan oğula, babadan oğula... İçki içer, edepsiz çalgı dinler, saraylarda yaşar. Müslümanların beytûlmâlini yağma eder insanlar... Bey'at edilmeyecek, etmek istemezler ama ne yapsınlar? Çaresizlik içinde, güçsüzlük içinde böyle şeyler oldu.

O zaman bey'at hakiki alimlere, Allah'tan korkan, fıkıh bilen, Kur'an'ı bilen hadisi bilen alimlere oldu. Çünkü asıl uyulması gereken emirler yasaklar Allah'ın emirleridir. Kim onları en iyi bilir, en iyi anlatırsa Allah'ın kullarına onun için Allah'a itaat etmek, Allah'a itaat etmenin şartlarını o güzel hazırladığı için ona uymak gerekir. Bu böyle yürüdü gitti. Dünyanın her yerinde müslümanlar çeşit çeşit idarelerle idare edildiler. Çeşitli tipte insanlar geldi geçti. Zalimler geldi. Mazlumlar geldi. İyiler geldi. Âdiller geldi. Bu zamana kadar geldi.

Bey'at etmekte, uymakta genel kâide nedir?

c. Bey'at Etmede Kaideler

Allah’a itaattir. Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* hazretleri gayet aşikâr olarak bildiriyor ki;

«أَلَا لَا طَاعَةَ لِمَخْلُوقٍ فِي مَعْصِيَةِ الْخَالِقِ»

Lâ tâate li-mahlûkin fî ma’siyeti’l-hâliki.

“Allah’a isyan yolunda mahlûka itaat olmaz.”

Velev babası olsun, Velev hocası olsun, velev kocası olsun, velev büyüğü olsun, komşusu olsun, komutanı, âmiri, başkanı olsun, valisi olsun, velev reisicumhuru olsun... Kötü yolda uyulmaz.

Bugünkü kanunlarda da aşağı yukarı aynı mâna vardır. Bir âmir bir memura kanunsuz bir işi yaptıramaz. O âmirdir diye memur ona uymak zorunda değildir. Bu mantık muhakemenin doğru olduğuna bir şeydir. Müslümanların gayrimüslimlere itaat etmesi tabii bir durum değildir.

Hindistan’ı İngilizler istila etmiş, savaşmışlar kazanmışlar. Müslümanlar mağdur. İstila uğramış bir ülke. Bulgaristan’da Bulgarlar galebe çalmışlar. Müslümanlar orada mağdur...

Mağduriyetleri devam eder, fırsat buldu mu toparlarlar. Onlara itaat etmeleri gerekmez. Ama ne yapsınlar ki öyle olmuş.

Demek ki müslümanın kendisinden olan kimseye itaat etmesi lazım. Esarete razı olmaması lazım. Fırsatını bulduğu zaman istiklâli için gayret göstermesi lazım. Hürriyetine düşkün olması lazım. Bizim ecdadımız elhamdülillah öyle yapmışlar. Bin bir çeşit güçlük içinde, mahrumiyet içinde topsuz, tüfeksiz, silahsız, kazmayla kürekle bizi zayıf zamanımızda içimizde yüzyıllarca beslediğimiz koynunda yılan besler gibi, besle kargayı oysun gözünü dediğimiz gibi, asırlardır kiliselerine dokunmadığımız, havralarına bir şey yapmadığımız hatta katliamlardan kurtardığımız himayemizdeki milletler sonradan hançerlemiştir. Arkamızdan vurmuştur. Fırsatı bulduğu zaman bizleri katliam etmeye kalkmıştır. Tarih bunun misalleriyle doludur.

Gazetelerde görüyoruz, toplu mezarlar; filanca yerde şu katliam olmuş, bu katliam olmuş. Ama o mahrumiyetler içinde bile elhamdülillah hürriyetimizi kazanmak için dedelerimiz çarpışmışlar ki düşmanın emri altına girmeyelim. Bu çarpışma bitmiş değildir. Bütün

kardeşlerimiz kurtulmuş değildir. Bütün haklar alınmış değildir. Onun için müslümanların iz-zet içinde, aziz olarak, hür olarak yaşamanın şartlarını hazırlaması lazım. Müslümanların kendi ülkelerine sahip olması lazım. Başkalarının sözünü, zalimlerin, fâsıkların, kâfirlerin, günahkârların, müşriklerin sözlerini dinlememesi lazım. Hayrı hâkim kılmak, doğruyu güzeli hâkim kılmaya çalışması lazım.

Onun için bazı kimseler demişler ki; “Siyasetten Allah’a sığınırım.” O sözü söyleyenin başka maksadı vardır. O söz lastikli bir sözdür. Müslüman siyasetle uğraşır. Müslümanı siyasetten ayırmak hiç kimsenin hakkı değildir ve “Siyaset yoktur.” gibi bir söz de yanlıştır. Çünkü vatandaş olarak her vatandaşın siyasi çalışma gösterme hakkı da zaten vardır. Onun için; “Siz hiçbir şeye karışmayın. Etliye sütlüye karışmayın...” Bunlar emperyalistlerin [telkinleri] olmuştur. İslâm ülkelerinde müslümanları idareye iştirak ettirmemek için yaptıkları çalışmalar olmuştur.

Ben âcizane her yerde, her zaman yazıyla, sözle söylüyorum ki müslümanlar her sosyal faaliyetinde, her sosyal hayırda, her sosyal -sosyal

demek başka insanları da ilgilendiren; kendisini nefisini değil de başkalarını da ilgilendiren-hayır çalışmalarının hepsinde aktif vazife almak zorundadır. Kızılay’da, Yeşilay’da, Çocuk Esirgeme’de, memleketi korumakta kurtarmakta, savunmada, mahalleyi güzelleştirmekte, camiye yaptırmakta, düşkünlere yardım etmekte, fakirlere yardım etmekte... akla ne gelirse her hayır müslümana yakışır. Her hayırda müslümanın aktif olarak çalışması lazım, koşuşturması lazım. Kesesini açması lazım. Dünyaya iyiliği yayması lazım. Kendi memleketini iyileştirdikten sonra başka yerlerde iyiliklere gayret etmeli.

Pakistanlı bir alimin bir kitabı vardır: “Müslümanların gerilemesiyle dünya neler kaybetti neler!” diye bir kitap yazmış. Bir parmak kalınlığında birkaç defa baskısı yapıldı. Güzel bir konuya parmak basmıştır. Yazan büyük bir alimdir, profesördür.

Muhterem kardeşlerim!

Gerçekten, müslümanların dünya üzerinde teknolojik bakımdan geri kalmasıyla hürriyetlerinden mahrum kalmalarıyla [dünya çok şey kaybetti].

Biliyorsunuz İslâm ülkelerinin çoğu hürriyetlerini yeni elde ediyorlar. Libya; İtalyanlar'ın baskısı altındaydı. Cezayir, Fas; Fransızlar'ın istilasına altındaydı. Ahalinin yarısını kestiler. Üçte birini kestiler. Hurmalıkları yaktılar. Balkanlar'ın hâli mâlum. Orta Asya mâlum. Hint kıtası mâlum. Hint kıtası tamamen müslümanların idaresindeydi, sonra ne hâle geldi! Hint'i, Çin'i öyle! Afrika öyle!

Afrika'da çok eski devirlerden beri İslâmiyet yayılmış. O yayılan yerlerdeki İslâmiyet'i sonra gelen istilacı emperyalistler yakıp yıkıp oradaki ahaliyi esir alıp Amerika'ya tarlalara zenci olarak işçi olarak götürüp söndürmeye çalışmışlardır. Müslümanların gerilemesinden dünya çok hayırlardan mahrum kalmıştır. Çok şerlere uğramıştır. Çünkü insafsız, zalim insanlardan hayır gelmez.

Onun için müslümanların aklını başına toplaması lazım. Aktif olması lazım. Aydın olması lazım. Çalışkan olması lazım. Fedakâr olması, bilgili görgülü olması lazım. Birbirine saygılı sevgili olması lazım. Muhabbetli olması lazım. Birbirine destek olması lazım.

Bugün emperyalizmin kaydattığı kazannarla İslâm âleminde birçok ÷lke birbirine düşmüştür. İran ve Irak savaşı başımıza bir beladır. Körfezde otuz tane Amerikan gemisi bilmem kaç tane Fransız gemisi, şu kadar İngiliz filosu, bu kadar İtalyan...

Yahu Basra Körfezi nerede sizin ÷lkeleriniz nerede? Bu İslâm diyarının arasında sizin ne işiniz var?

Müslümanlar her yerde mağdurdur. Bu müslümanların hizmetine koşacak insanlara ihtiyaç var.

“İthal edelim. En iyi mallar ithal malıdır. Onun için müslümanlara hizmet edecek insanları ithal edelim isterseniz? Amerika’dan, Avrupa’dan...”

Mümkün değil! Bu makine değil ki, otomobil değil ki!

“Mercedes marka araba güzel, Almanya’dan ithal et. Jaguar marka güzel, İngiltere’den ithal et. Falanca marka güzel, filanca yerden ithal et...”

Müslümanların derdine kim çare arar?

Hakiki müslümanlar!

Gakiki müslümanlar nerede?

Galiba mezarda hepsi, galiba hepsi mezarda! Çünkü biz müslümanlar bakıyoruz kendi hâlimize; çok zayıf görüyoruz. Ecdadımızın hâline göre, çalışmasına göre çok zayıf görüyoruz. Organize olmamış, dağınık halk tabakaları halindeyiz. İşçi köylü tabakası halindeyiz. Münevver, anasından babasından İslâmî terbiye alıp yetiştikten sonra dansçı, ayyaş, sarhoş, dinsiz, imansız, münkir, komünist, mason bilmem ne bir şey olup çıkıp gidiyor.

Yahu bu, anası babası bizim camide namaz kıldığımız yan yana bulunduğumuz hacı amcaydı. Ama bakıyorsun, çocuğu anarşiden askerle çatışmada ölmüş.

Evlatlarımıza sahip çıkamıyoruz. Evlatlarımız elden gidiyor. Memleketlerimiz elden gidiyor. Onun için ithal müslüman da olmayacağına göre, zaten dışarıda yok ki ithal edelim, biz kendimiz ıslah olacağız. Islah olacağız, gayretli olacağız, çalışacağız, çabalayacağız, Allah'ın dinine yardımcı olacağız ki felah bulalım. Allah'ın emirlerinin tatbik edilmesine çalışacağız ki Allah bizi sevsin. Allah yolunda cihad edeceğiz ki Allahu Teâlâ hazretleri bize hidayetini, rahmetini ihsan eylesin. Şartı budur!

﴿وَالَّذِينَ جَاهَدُوا فِينَا لَنَهْدِيَنَّهُمْ سُبُلَنَا﴾

*Ve'l-lezîne câhedû fînâ le-nehdiyenne-hüm sübülenâ.*⁵

Kaide bu: Allah yolunda çarpışacaksın, çalışacaksın, ter dökceksin, uğraşacaksın, masraf yapacaksın, hayatını ona göre tanzim edeceksin, gayretlerini ona teksif edeceksin ki Allah da sana yardım etsin. Allahu Teâlâ Kur'ân-ı Kerîm'de bu işi biz iyi anlayalım diye sanki bir alışverişmiş gibi şöyle anlatıyor.

d. Kültürel Saldırı ve Çürümüşlük

Bismillâhirrahmânirrahîm

﴿إِنَّ اللَّهَ اشْتَرَىٰ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ أَنْفُسَهُمْ وَأَمْوَالَهُمْ
بِأَنَّ لَهُمُ الْجَنَّةَ﴾

*İnnallâhe'sterâ mine'l-mü'minîne enfüsehüm ve emvâlehüm bi enne lehümü'l-cennete.*⁶

⁵ 29/Ankebût, 69

⁶ 9/Tevbe, 111

“Allah müslümanlardan canlarını mallarını satın aldı; mukabilinde cenneti vererek!”

Ver canını malını, al cenneti. “Hani ver 100 lira, al sana bir somun ekmek; ver 250 lira, al sana patates...” der gibi. Müslümanlar ticarete alışkın olduğu için diyor ki;

“Allah müslümanlardan mallarını canlarını, müşteri oldu, satın aldı; mukabilinde cenneti vermek üzere!” Onun için cenneti kazanmak istiyorsa müslümanlar, gayretli müslüman olacak. Bugünkü müslümanlar çürük müslümanlardır. Zevkten çürümüştür, keyiften çürümüştür, rahattan çürümüştür, televizyondan çürümüştür, içkiden biradan çürümüştür, kumardan çürümüştür, edebiyattan çürümüştür, şarkıdan türküden çürümüştür, kültürel konulardaki gafletinden çürümüştür. Çürük çarık müslümanlar! Toplasan bir kasa müslüman, içinden bir hoşafılık malzeme çıkmaz.

Herkes kusurlu! Evlatlar kusurlu! Hacı efendiyi seversin, bakarsın hanımıyla böyle çatışma halinde!

Neden?

Hanımı ayak uydurmuyor. Hacı efendiyle hacı hanım iyi. İkisi de hacca gitmişler. Bakarsın, çocuklarıyla böyle!

Neden?

Çocuk başka bir tahsil görmüş. Anasına babasına yorgun öküzün sabana baktığı gibi bakıyor. Uyum yok. Anasına babasına düşman. Evlatlar başka! Çünkü insanı kültürü, kafa yapısı yönlendiriyor. Bunu gâvurlar çok iyi bildikleri için bize kültür bakımından hücum ediyorlar.

Bir kültür hücumuna mâruz olduğumuzu pek çok kimse anlamıyor!

Yunanlı, İzmir’e asker çıkarttığı zaman silahı alıp kazmayla kürekle çarpıyoruz da Amerika, İngiltere, Fransa veya kuzeyden Rusya veyahut doğudan Kızıl Çin veya Adriyatik’ten Arnavutluk şu tipi komünizm, bu tipi komünizm filan Maoizm, komünizm, Leninizm, Marksizm, Egzistansiyalizm... veyahut şu veya bu İslâm dışı dünya görüşü, felsefe, akide; o gelirken kimse gık demiyor. Elin şıfıntısı gelirken millet gülüyor oynuyor. Gazeteler resmini [yayınlıyor]: “Fransa’dan üç tane dilber gelmiş. İşte bacaklarının resmi. İşte bellerinin resmi. İşte saçları. İşte plaj kıyafeti!..” Gazetelerin hepsi reklamını yapıyor. Bu hâle düşmüş. O kültür hücumuna kimsenin bir hücum olduğunun farkında değil.

Kimsenin milletimizi çürütmek için bu işlerin kasten yapıldığını, anladığını sezemiyoruz. Sezenler var fakat sezildiğini gösteren bir hareket yok ortada. Madem bu iş kötü. Namusluluk mu iyi namussuzluk mu iyi? Kimse namussuzluk iyi diyemez. Ancak kötü yolda olan kendisini müdafaa etmek için bir şey diyebilir. Biz hepimiz diyoruz ki namusluluk iyidir. Hırsızlık mı iyidir dürüstlük mü iyidir? Ekseriyetimiz dürüstlük iyidir deriz ama çalan çırpın herif de “Boş ver, bu dünyaya bir defa geliyorsun. Ne yaparsan kârdır.” der. İşte biz bu iyi olan şeyleri kollamak ve geliştirmek zorundayız. Kötüleri engellemek zorundayız.

Onun için idaremize sahip çıkmak zorundayız.

“Müslüman siyasetle uğraşmaz.”

Öyle şey olur mu? İslâm, tepeden tırnağa siyaset; bir haktan nasıl mahrum olunur? Sonra bize bu memleket emanettir. Biz bu memleketi komünizme nasıl veyahut kapitalizme veyahut daha başka bir yabancı ideolojiye nasıl bırakırız? Nasıl bırakırız imanımızı? Nasıl bırakırız örfümüzü âdetimizi? Kendi has kültürümüzü? Gâvurunkinin bizim yanımızda bir değeri yok ki! Ne diye alalım? Güzel olan her şeyi

alırız. “Hikmet mü’minin yitik malıdır. Nerde bulursa alır.” diyor dinimiz. Çin’de de olsa alırız. Moskova’da da olsa alırız ilim olduktan sonra. Ama edepsizliği niye alalım? Terbiyesizliği niye alalım? Onun için almamamız lazım geliyor diyen insanların; okullar açmakta, yayınlar yapmakta, dernekler kurmakta, sosyal çalışmalar yapmakta el ele verip çalışması lazım.

Sosyal meselelerden gaflet ve o hususta çalışmamak, memleketimizi başkalarının bo-yunduruğu altına sokmaya sebep olur. Kendi kardeşlerimiz bize düşman yetişir. Kendi içimizde fitneler fesatlar çıkar mahvoluruz. Onun için dinin önemli emirlerinden biri çevreyle, öteki insanlarla uğraşmak olduğunu size hatırlatıyorum. Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz’in hadîs-i şerîfini hepiniz biliyorsunuz ki;

«خَيْرُ النَّاسِ أَنْفَعُهُمْ لِلنَّاسِ»

Hayru’n-nâsi enfeuhüm li’n-nâsi. “İnsanların en hayırlısı insanlara faydası en çok dokunandır.”

Bizler faydalı insanlarız. Tepeden tırnağı-mıza kadar her şeyimizden fayda fışkırmalı. Her kılıımızın dibinden fayda fışkırmalı etrafa. Her şeyimiz fayda olmalı. Hayatımız faydalı olmalı. Ölümümüz faydalı olmalı. Onun için hepimiz “Ben İslâm’a nasıl fayda sağlayabilirim acaba? Asıl çevremdeki şu mâsum mazlum mil-letime halkıma nasıl yararlı olabilirim? Ne ya-parsam onların birkaç fukarânın yüzünü güldü-rürüm? Gönlünü hoş ederim?..” diye çareler aramalıyız.

Allah hepimizi gayretli müslüman eylesin. Tabii bunun için de organize olmamız, başkan-larımızı seçmemiz lazım. Nereye bey’at ede-ceğimizi bilmemiz lazım. Bu bey’atla ilgili hadîs-i şerîfi o mânada bir kere daha okuyo-rum. Peygamber Efendimiz buyurdu ki;

Bâyiûnî. “Bana bey’at ediniz.” Alâ en lâ tüşrikû billâhi şey’en ve lâ tesrikû ve lâ teznû ve lâ taktulû evlâdeküm ve lâ te’tû bi-bühtânin tefterûnehu beyne eydîküm ve ercû-lüküm ve lâ ta’sûnî fî ma’rûfin. “Allah’a hiçbir şey ortak koşmamak üzere, hırsızlık yapma-mak üzere, zina etmemek üzere, evlatlarınızı öldürmemek üzere, iftira etmemek birbirinize yalan yanlış sözlerle isnatlarda bulunmamak

üzere, iyilikte isyan etmemek üzere bana bey'at ediniz.” diyor Peygamber Efendimiz. Şartlarım budur, diyor.

Allah’a şirk koşmamak! En önemli noktadır bu. İnsanın Allah’ın varlığını duyması lazım. Allah Zâhir’dir, Mübîn’dir, Nûr’dur; her yerde hâzırdır nâzırdır. O’nu göremeyen kördür. O’nu bilemeyen, O’nun varlığını hissedemeyen çok zavallıdır. Allah’ın varlığını sezecek. Kendisine hayat verdiğini, rızık verdiğini, duasını kabul ettiğini, işlerini rast getirdiğini, cezalı bir iş yaptığı zaman terbiye tokadıyla tokatladığını sezecek insan. Gözü göremez ama Allah’ın varlığını sezebilir, anlayabilir. Çünkü güneşe bile bakamıyor ama Allah’ın varlığını her akıl sahibi insan sezer.

Allah’a şirk koşmayacak. Ağaca tapmayacak. Puta tapmayacak. Yıldıza tapmayacak. Modern mânasıyla bugünün putları olan paraya tapmayacak. Mevkie makama tapmayacak. Şöhrete tapmayacak. Allah’a ibadet edecek.

Hiçbir şeyi şerîk koşmayacak. Hiçbir şeyi O’na, gönlünde O’nun makamına yüksek bir mertebeye çıkartmayacak. Hiçbir şeye O’nun

gibi gönül bağlamayacak. Sadece Allah'a bağlanacak. Sadece Allah'tan yardım isteyecek. İşin temeli bu.

Bu mânada müslümanları bir irdeleyecek olursanız, silkeleyecek, eleyecek olursanız etrafınızda çok az müslüman olduğunu görürsünüz. Kimisi paraya tapar. Kimisi şöhrete tapar. Kimisi nefesine tapar. Kimisi kadına tapar. Kimisi bir başka şeye tapar... Sigaradan bile kurtamazsın adamı; yahu kanser yapıyor bırak şunu! Artık büyük bir mesele oluyor. İçkiden kurtarmak bir ölüm. Yuvaları yıkılır. Ayrılırlar. Çocukları perişan olur. İçkiden ayrılmaz. Kuardan ayırmak bir şey; yahu bırak gitsin. Allah'tan, Allah yolundan aykırı olan her şeyi bırak, derler insan bırakamaz.

Şirk koşmamak.

Hırsızlık yapmamak.

Çok kimseler aşikâre hırsızlığı yapmayabilir ama gizli hırsızlıklar vardır. Rüşvet de bir çeşit hırsızlıktır. Haksız kazanç bir çeşit hırsızlıktır.

O bakımdan müslümanın her çeşit gayrimişru kazancı reddetmesi lazım.

Çocuğunu iyi terbiye etmesi lazım. Çocuğu komşunun bahçesinden elma çalmamalı.

Armut almamalı... Bu terbiyeyi vermeli. Evine rızık doldurmalı. Ama olmadığı zaman da çocuğunun başkasının meyve ağacına tırmanmamasını sağlamalı. Bu terbiye küçükten verilmezse bunlar büyüdüğü zaman haramı helali bilmezler.

En önemli noktalardan birisi müslümanların haram olan şeyleri, helal olan şeyleri bilmesidir.

Efendimiz'in üçüncü şartı Zina etmemek.

Zina, tarihin eski devirlerinden beri yapılmıştır. Bugün de yapılmaktadır.

Neden?

Çünkü seks duygusu insanların içinde kuvvetli bir duygudur. Bu duygu kolay kolay engellenemez. Çok kuvvetli irade ister. Çok kuvvetli iman ister. Çok kuvvetli irade ve iman olmadığı zaman bu kuvvetli duygu insanlara her türlü edepsizliği yaptırtır. Camlara tırmandırır. Bahçe duvarlarından atlattırır. Sarkıntılık ettirir. Edepsizlik yaptırtır. Her şeyi yaptırtır bu aşağılık duygu. Bunun önüne İslâm kuvvetli mâniler koymuştur.

İslâm diyor ki; "Gözle bir başkasını süzmek de göz zinasıdır." Bakmayın, bakarsa dayanmak daha zor olur. Tahammül etmek daha

zor olur diye İslâm bakmayı da yasaklıyor. Elle tutmak da eller de zina eder, diyor. O da bir çeşit zinadır. Ona da girişmesin, diyor.

“Şöyle yapma böyle yapma!..” demekle de işin engellenmesi kolay olmadığından bizim dinimiz erken evliliği teşvik etmiştir. Çocuklarınızı çabuk evlendirin! Çocuk buluğa eriştiği zaman durdurmayın!” diyor. Bizim dinimiz işi oradan ayarlıyor. Evlendirin, tamam yuvası var. İşte eşi var. Ailesi var. Kendi çoluk çocuğuyla meşgul olsun, diye çabuk evliliği şey yapıyor.

Zamanede kurulmuş düzene bakıyorsunuz. Adam kırk yaşına geliyor, kartalıyor, hâlâ evlenmemiş.

Neden?

Üniversiteyi bitirecek. Askerliğini yapacak. İhtisasını yapacak bilmem nesini yapacak... Ondan sonra ömrünün yarısı geçiyor. Ondan sonra evlenecek. İslâm öyle değil. İslâm genç yaşta evlenmeyi tavsiye ediyor.

Allah razı olsun, bizim büyüklerimiz bizi genç yaşta evlendirdiler. Ben evlendiğimde üniversite talebesiydim.

Bana kalsa ben çocuklarımı lisede evlendiririm. Şahsen kendim ilk isteyene kızlarımı

verdim. İkinciye bırakmadım. İlk isteyenı red-detmedim. Ne, yalan mı söyleyeceğim? Allah'ın müslüman bir kulu, gelmiş.

“Kızını istiyorum.”

“Peki, al.” dedim, bitti.

Bekle babam bekle, beklet babam beklet... Ondan sonra çocuk tabii o geçen zaman içinde vaktini nasıl geçiriyor? Sinemalar tiyatrolar var, barlar pavyonlar var, eğlenceler var, çeşit çeşit tuzaklar var, şeytanın hileleri var... Ondan sonra zamane kadınları zaten kendilerine baktırmak için dünyanın parasını harcarlar: Saçlarını yaptırırlar. Yüzlerini boyarlar. Kendi renkleri değildir. Gözlerini, kirpiklerini takma takarlar. Dudaklarını boyarlar. Yanaklarını boyarlar. Elbiselerinin yırtmaçlarını açarlar. Şöyle yaparlar böyle yaparlar. Zaten onlar da şeytanın insanlaşmış şekli!

Şu elimdeki hadis kitabından Peygamber Efendimiz'in bir hadîs-i şerîfini okudum:

“Kadınlar olmasaydı Allah'a hakkıyla ibadet olunurdu.” diyor Peygamber Efendimiz. Kadınlar erkekleri aldatıyor. Erkekler oradan baştan çıkıyor. Tabii bazen de erkekler kadın-

ları baştan çıkartır. Cama taş atar. Çiçek gönderir. Mektup gönderir... Ayartır. Bunların hepsini İslâm yasaklıyor. Mâniler koyuyor.

e. İslam'da Evliliğin Manası

Meşru yoldan buyur, evlen! Evlilik sevap! Evlinin namazı daha sevaplı, dini daha bütün, Allah indinde daha makbul.

Size bir misal söyleyeyim, ne kadar ibretli bir hâdise: Sahabeden Peygamber Efendimiz'in mübarek arkadaşlarından bir zât, bulunduğu beldeyken orada veba salgını çıkmış. Kolera gibi öldürücü bir salgın. Bulaşıyor. Yayılıyor ve insanlar ölüyor. Bu mübarek sahabe ve hanımı da bu hastalığa tutulmuşlar. Salgın hastalık çünkü. Tutulmuşlar hastalığa. Sapır sapır ahâli ölüyor, dökülüyor. Her gün birisinden bir haber geliyor. Bu sahabe de yatağa düşmüş. Bir gün sonra, iki gün sonra onun da belli, işin gidişine göre ölümü yakın.

Bir haber getiriyorlar, diyorlar ki;

“Efendim Allah’ın emri, hanımınız az önce vefat etti.” Vebadan hanımı beyden önce biraz önce vefat etmiş.

Ne diyor?

Allahu âlem; “Allah rahmet eylesin. Mekânı cennet olsun...” filan demiştir. Arkasından diyor ki;

“Aman beni evlendirin!” diyor. Kendisi hasta, yatakta yatıyor. Düğün yapacak hâli yok. Ayağa kalkacak hâli yok. Gerdek, düğün vs. mümkün değil. Ertesi günü o da ölecek. Zaten ölmüş. Ertesi gün âhirete göçmüş. Biliyoruz. “Aman beni evlendirin!” diyor. Diyorlar ki;“Acelen ne? İyi olsan hani kalksan düğün öyle yapılsa...”

“Öleceğimi biliyorum.” diyor veya öyle demek istiyor. “Rabbimin huzuruna bekâr gitmekten korkuyorum, utanıyorum.” diyor.

İslam’da dinin böyle bir mânası var. Evliliğin böyle bir mânası var. Dini bütün oluyor insanın. O bakımdan İslâm çok güzel bir sistem ama ah insanlar bunun güzelliğini anlasa! İslâm çok güzel. İslâm’da bir beyin bir hanıma bakışı böyle. Evlilik yuvasına bakışı böyle. Evladına bakışı böyle. Evladın anaya babaya bakışı böyle. İslâm pırlanta gibi. Ama anlayana! Ama anlayana!

Bu yüzüğümü satıyorum. Çok kıymetlidir. Hediye, bunu babam filanca zaman almıştı. Şu

kadar bin lira eder. Bunu 10 liraya köşe başında işportacıdan her zaman alabilirim. Camın üstüne bir çizgi. Cızzt, şangırt; cam dökülüyor. Elmasmış, anlaşılıyor. ilk bakışta anlaşılmıyor sonradan anlaşılıyor.

İslâm elmas gibidir. Taklitleri bir sürü sistemler vardır. Falanca filozof ortaya atmış. Fılanca filozof ortaya atmış. İşte onlar camdır. İslâm elmastır, pırlantadır ama anlayana; anlamayan bilmez.

Allahu Teâlâ hazretleri şu sahip olduğumuz İslâm nimetinin kadrini kıymetini bilmeyi bizlere nasip eylesin. Ona güzel bağlanmayı onu güzel yaşamayı bizlere nasip eylesin.

Demek ki müslüman zina etmeyecek. Zinanın her çeşidinden kaçınacak. Gözüne sahip olacak. Eline sahip olacak. Her şeyine sahip olacak.

Ve lâ taktulû evlâdeküm. “Evlatlarınızı öldürmemeniz şartı da var.” diye Peygamber Efendimiz o şartı koşmuş.

İnsan evladını öldürür mü?

O devirde öldürürlermiş. O devirde kız çocuğu oldu mu bir kere hoşlanmazlarmış. İslâm bunun karşısına şiddetle çıkıyor. Kız çocuğu utanç verici bir hâdiseymiş. “Vay! Falancanın

kız çocuğu oldu, vah vah vah! Tüh tüh, yazık!..”

Erkek olsaydı büyüyecekti, bahadır olacaktı. Babasının yanında kabilesinde bahadırların sayısı artacaktı. Savaştlıkları zamanda bir güç olacaktı. “Adamın dokzu tane oğlu var. Ona dokunulmaz!” denilecekti filan. İş cahiliye mantığı. Kız çocuk oldu mu hoşlanmazlarmış. Biraz da geçim dar olduğu zaman kız çocuğunu diri diri toprağa gömerlermiş. Kur’ân-ı Kerîm’de bildiriliyor:

﴿وَإِذَا الْمَوْءِدَةُ سُئِلَتْ بِأَيِّ ذَنْبٍ قُتِلَتْ﴾

Ve ize’l-mev’ûdetü süilet bi-eyyi zenbin kutilet. ⁷

“Neden öldürüldü o zavallı kızcağız?”

Sırf kusuru kız olmak! Kız olduğundan toprağa gömüldü. Katledildi. Böyle olurmuş. İşte İslâm her türlü kötülükle beraber onu da engelliyor. Bu devirde insanlar evlatlarını öldürüyorlar mı? Evet. Doğan çocuklarını, doğacak çocuklarını kürtaj yapmak suretiyle teşekkül ettikten sonra rahimden kazıtırlarsa alırlarsa o

⁷ 81/Tekvîr, 8-9

da evlat öldürmek gibi olur. Allah her çeşit yanlış işten korusun.

Ve lâ te'tû bi-bühtânin tefterûnehu beyne eydîküm ve ercülüküm. “İftira etmemek şartıyla!”

Muhterem kardeşlerim!

Doğru konuşmak Müslümanlığın vazgeçilmez şiarıdır. Müslüman şunu yapar, bunu yapar. Eksikliği kusuru çok olur. Yalan söylemez. Dosdoğru konuşur. Yalan çünkü insanı sonunda cehenneme götürür. Yalancılığa alıştı mı bir insan kezzâb sıfatına sahip olur. O da onun cehenneme düşmesine sebep olur. Dürüstlük insanı cennete götürür. Onun için müslümanın doğru sözlü olması lazım. Söylediği sözün gerçek olması lazım.

“Falanca adam şöyle kötüymüş.”

“Nereden bildin?”

“Ali Efendi söyledi.”

“Ali Efendi nereden bilmiş?” Gidiyorsun;

“Vallahi ben de Hasan Efendi’den duydum.” Hasan Efendiye gidiyorsun;

“Sen nereden duydun?”

Aslı esası çıkmıyor. İftira. İftiralar namuslu insanları [sıkıntıya] düşürüyor.

Mesela ben geçen gün bir gazetede okudum. Hangi gazetede okuduysam İstanbul'a gittiğim zaman araştıracağım, takip edeceğim. AIDS hastalığı çıktı. Dünyada şu kadar ölüyor. Aşılar vs. Kontroller... Aman kanların alımında veriminde dikkat edilsin filan. Şimdi daha tehlikeli bir hastalık çıkmış, diye yazıyor gazeteler. Bir gazetede vardı. Keşke kesseydim. Kesmedim, kaldı. Araştıracağım. O, AIDS'ten daha tehlikeliymiş. İngiltere'de mi nerede şu kadar insan ölmüş ondan. Bir de altında bir laf var: "Suudi Arabistan'dan çıktığı sanılıyor!" Vallahi bana Suudi Arabistan'a hacılar gitmesin diye iftira gibi geldi o. Çünkü sürtünmekten bulaşmakla da yayılıyormuş, ötekisi gibi değilmiş. Kolay yollarla da yayılıyormuş. Milleti hacca gitmeyecek, engelleyecekler diye iftira gibi geldi. Araştıracağım. Doktorlara soracağım. Bakalım anlaşılacak. İftira çok kötü bir şey. Sonra

Ve lâ ta'sûnî fî ma'rûfin. "İyilikte isyan etmemek."

Müslüman itaatli olacak. Ama kuzu gibi değil. Affedersiniz, aptalcasına değil. Şuurlu. Müslüman itaatli olacak.

Kime itaatli olacak?

Ulu'l-emri minküm. “Kendisinin sevdiği saydığı bağlandığı kimselere itaati tam olacak.”

Yoksa kâfire itaat etsin; o kâfir de ona her türlü yanlış işi yaptırırsın! O mânaya değil. Onun için Peygamber Efendimiz buyuruyor ki;

Ve lâ ta'sû fî ma'rûfin. “İyi şeyde, iyi hususta isyan yok.”

Peygamber Efendimiz’e bağlanırken sahabe; iyilikte isyan etmemek üzere bağlandılar. Kayıtsız şartsız bağlanma değil!

Kardeşlerim!

Dikkat edin, Peygamber Efendimiz’e insan gözü kapalı bağlanır. Her şeyine evet der ama o bize öğretmek için bir ifadedir. İyilikte isyan etmemek. Demek ki bir insan bir sebeple başkanlığa, reisliğe, emretme makamına geçmişse kötü şey emrediyorsa ona itaat edilmeyecek. İyilikte itaat edilecek.

Ve lâ ta'sû fî ma'rûfin.

Mârufta, aklın ve şeriatın uygun gördüğü şeyde isyan edilmeyecek. Bu nokta çok önemlidir.

Gazetelerde duyuyoruz: Babası çocuğu oturtmuş karşısına;

“Al bir kadeh evladım. Hadi bakalım iç.”

“Yahu bu küçük çocuğa içkiyi ne içiriyor-sun?”

“Alışsın kerata!”

“Yahu içirilir mi?”

“İçsin. Erkek adam içer.”

“Nereden çıkarttın bu kaideyi?”

O zaman o çocuk içmeyecek. Babası em-retse de!

“Evlatlıktan reddederim seni!”

“Evlatlıktan reddetme baba ama senin bu içki iç demeni yapamam.”

Kötü şeyde itaat yoktur. Onun misalini vermeye çalışıyorum. Herkes öyle olacak. Hepimiz öyle olacağız. İyiliğe uymakla vazifeliz. Kötülüğe uymakla vazifeli değiliz. Kim böylece bu şartlara riayet edip Efendimiz’e bağlanırsa veyahut Allah ve Resûlullah ve *ulû’l-emri minküm*, sizden olan Allah’ın emirlerine icrâ ve tatbik edecek olan ulû’l-emre bağlanırsa ecir, sevabı çok yüksektir. İsyan eden de çok cezalara uğrar.

İkinci hadîs-i şerîf:

«بَابَانِ مَعَجَّلَانِ عُقُوبَتُهُمَا فِي الدُّنْيَا: الْبَغْيُ،

وَالْعُقُوقُ. ك، عَنْ أَنَسٍ.»

Bâbâni muaccelâni ukûbetühümâ fi'd-dünyâ: el-bağyü ve'l-ukûku.

Peygamber Efendimiz buyuruyor ki;

“İki tane iki çeşit suç ve günah, iki günah kapısı vardır ki bu kapılardan geçip de bu günahları işleyen kimselerin cezası âhirette cehennemde yanmaya kalmadan bu dünyada acele olarak tepesine indirilir. Bu dünyada kişi belasını cezasını bulur.”

Neymiş bu iki büyük günah?

1.el-Bağiy.

2.ve'l-Ukûk.

el-Bağiy ne demek?

“Yol kesmek” mânasına gelebilir, “namusunu satmak” mânasına gelir. Mesela;

يَا أُخْتِ هُرُونِ مَا كَانَ أَبُوكِ امْرَأَ سَوْءٍ وَمَا كَانَتْ
أُمُّكَ بَغِيًّا

Yâ ühte hârûne mâ kâne ebûki'mrae sev'in ve mâ kânet ümmüki bağıyye. ⁸

Meryem validemize Kur'ân-ı Kerîm'de böyle söyledikleri naklediliyor:

⁸ 19/Meryem, 28

“Ey Meryem senin baban kötü bir insan değildi. İyi bir insandı. Annen de kötü bir kadın değildi, bağıy değildi.” Bağyedici bir insan değildi, mânasına.

Mevcut İslâmî kanunlara idareye âsi gelen insanlara da bağıy derler. İsyan etmiş, çarpışıyor. Ona da bağıy derler. Yol kesen, mallarını alan insana bağıy derler. Demek ki isyankâr, söz dinlemez, günahları işleyen kimse. Böyle insanların cezası hemen dünyada gelir. Bakarsın daracığında sallanmış. Bakarsın bir kayanın dibinde belasını bulmuş. Bakarsın kurşunlanmış. Bakarsın cesedi sürüklenmiş. Bakarsın parçalanmış. Cezası hemen bu dünyada olur.

Ve’l-ukûku. Ukuku’l-vâlideyn demektir. “Anne babaya âsi olmak.” Bunun da cezası dünyada pattadak hemen gelir. Âhirete kalmaz. Ötekiler âhirette olabilir de bağıy ve ukukun; anaya babaya isyanın cezası hemen gelir.

Muhterem kardeşlerim!

“Eğer bir insanın annesi ve babası sağsa, hayattaysa ve o insan cenneti hâlâ kazanamamışsa yazıklar olsun. Onun burnu yerlerde sürtsün!” diyor Peygamber Efendimiz.

Bu ne demek?

İnsan iyi bir evlatlık yaparsa, annesinin babasının gönlünü alırsa onların duası berekâtıyla cennete girer, demek. Kolayca bir yol. Demek ki girecek. Onu yapmamış. Cennete girememiş. “Burnu yerlerde sürtsün, yazıklar olsun ona!” diyor Peygamber Efendimiz. Çok güzel bir ifadeyle bu işin önemini bu hadîs-i şerîf bize anlatmış oluyor.

Muhterem kardeşlerim!

Demek ki annemiz sağsa, babamız sağsa pervane gibi olacağız. Hizmet edeceğiz. Gönlünü alacağız. Hediyeler vereceğiz. Tatlı konuşacağız. Emret, diyeceğiz. Peki, diyeceğiz. Baş üstüne, diyeceğiz. Annemize babamıza; kendimize dua ettirteceğiz. İyi muamele ederek kendimize dua ettirteceğiz. Cenneti kazanmaya çalışacağız. Eğer değilseniz bile siz de bir gün gelir anne baba olursunuz. Eğer siz anne ve babanıza güzel evlatlık yaparsanız siz de evlatlarınızdan hayır görürsünüz. Siz anne babanıza âsi olursanız, üzerseniz, lanetini alırsanız, illallah dedirtirseniz sizin de burnunuzdan fitil fitil gelir. Bu bir kaidedir!

Üçüncü hadîs-i şerîf:

«باکروا فی طلب الرزق والحوائج، فإن الغدو

بركة ونجاح»

Bâkiru fî talebi'r-rizki ve'l-havâici fe inne'l-ğudüvve beraketün ve necâtün.

Hız. Âişe validemiz rivayet etmiş Peygamber Efendimiz bu hadîs-i şerifinde buyuruyor ki;

“Rızkınızı araştırıp istemekte ve ihtiyaçlarınızın görülmesi için koşturmakta erken davranınız.”

Erken, sabah erken! Sabahın erken vaktinde işinizin peşine koşun! Rızkınızı kazanmaya koşun! İhtiyaçlarınızı karşılamaya, gidermeye koşuşun! Yatıp yatıp da günün yarısı geçip de öyle gitmeyin!

Bâkiru. “Rızkınızı kazanmaya ve ihtiyaçlarını gidermeye sabah erken vakitte gidin!” demek. Buyurmuş ki;

Fe inne'l-ğudüvve beraketün ve necâtün. “Çünkü sabah erken vaktinde gitmek bereket getirir ve insana başarı kazandırır.”

Onun için Efendimiz'in hadîs-i şerîfleri vardır ki “Sabah namazından sonra uyumayın!” buyurmuş.

Şimdiki hayat şartları dolayısıyla sabah namazına insanlar zar zor kalkıyor. Kalktıktan sonra da yatıyorlar. Ondan sonra işe geç gidiyorlar. Gece televizyon seyrettikleri için uykuları yetmiyor. Gündüz çarşılar pazarlar bile 9’da 10’da 11’de açılıyor. Hâlbuki eskiden böyle değildi. Eski İslâmî yaşantıda akşam namazından sonra yemek yenilirdi. Büyük küçük, evin ahalisi akşam ezanı okunmadan evde olurdu. Usul öyleydi.

Biz büyüklerimizden mesela akşam ezanından sonra eve gitmiş olmaktan ödümüz patlardı. Azarı işiteceğiz diye çok korkardık. “Hay Allah, ezan okundu, eve geç kaldım...” diye öyle acele ederdik. Akşamleyin evde herkes toplaşır.

Yatsı ezanından sonrada sahâbe-i kirâm birbirleriyle konuşmadan pabucunu alan eve kaçarmış. Birbiriyle sohbete dalsa iş şey uza-yacak diye birbirlerine dargın gibi, ayakkabısını giyen pabucunu alan yallah hanesine gidermiş. Erkenden. İslâmî terbiye böyle! Tabii erkenden evine gidince erken yatınca insan uykusunu alır. Uykusunu alınca da teheccüd namazı gibi çok kıymetli bir namazı kılmak için erkenden kalkma imkânı olur.

Teheccüd namazı çok sevaplıdır. Tehec-
cüd sahur vaktinde kılınan namazdır. Sahur
vaktinde o namazı kılarırsınız. Efendimiz uyu-
mamak şartıyla biraz uzanmış. Biraz dinlenir-
siniz. Uyusanız bile yeniden bir abdest alır,
kalkar, sabah namazına camiye gelirsiniz. On-
dan sonra işe gitmek. Doğrusu bu, işin doğru
olan güzel olan şekli budur. O zaman insanın
bereketi çok olur.

Peygamber Efendimiz'in hadîs-i şerîfle-
rinde geçiyor ki; Efendimiz sabah namazından
sonra camide oturup zikirle, ibadetle, ilimle,
ilahî bir meşguliyetle vakit geçirilmesini bize
tavsiye ediyor. Kendisi de öyle yaparmış. Sa-
bah namazından sonra oturup güneş doğup 30-
40 dakika geçinceye kadar onun için oturmak
Kur'an okumak, ulûm-i şer'iyeden bahisler
okumak veya tesbih çekmek iyidir.

Mesela geçen gün Bahâeddin-i Nakşibendî
Efendimiz'in hayatını okudum. Birisi kitap yaz-
mış. Bana dosya olarak verdi. Ben de incele-
dim tashih ettim. O, sabah namazından sonra
Peygamber Efendimiz'in sünnetine uygun ola-
rak oturur. Kerahet vakit çıkıncaya kadar bek-
ler. Ondan sonra iki rekât namaz kılar öyle da-
ğılırmış ki hadîs-i şerîfte de böyle geçiyor. Bu

da insanın rızkının ve bereketinin çok olmasına sebep olur.

Zenginlik istiyorsanız, kesenizin, sofranızın, evinizin bereketli olmasını istiyorsanız size bu sırrı ifşa ediyorum! Böyle yapın! O zaman çeşitli bolluklara her bakımdan maddî mânevî rahatlıklara erersiniz. Ondan sonrada işe gidin! İşrak namazını kıldıktan sonra mümkünse erkenden işinize gidin! Çarşı 10'da açılıyor ama siz sabah namazından sonra açın! İlk önce sizin dükkân açılsın, ondan sonra alışverişinizi yapın!

Öğle üzeri uyumak sünnettir. Peygamber Efendimiz'in sünnetidir. Öğle üzeri bir saat, yarım saat, 45 dakika; namazdan önce veya sonra uzanırsınız. Ona, öğleyin uyumaya kaylule uykusu derler. Peygamber Efendimiz kaylule uykusu yapardı. Ömrünüz uzun olur. Sıhhatiniz tam olur. Başınız dinç olur. Her şeyi güzel yaparsınız. Hayatınızı böyle planlamaya çalışın. Hadislere göre çıkan şey budur.

«بُعِثْتُ بِجَوَامِعِ الْكَلِمِ، وَنُصِرْتُ بِالرُّعْبِ، فَبَيَّنَّا
أَنَا نَائِمٌ أُتِيتُ بِمَفَاتِيحِ خَزَائِنِ الْأَرْضِ، فَوُضِعَتْ
فِي يَدَيَّ»

*Bü'istü bi-cevâmiî'l-kelimi ve nüsirtü
bi'r-ru'bi fe beynâ ene nâimün ütîtü bi-
mefâtîhi hazâini'l-ardi fe vudiat fî yedî.*

Ebû Hüreyre *radıyallahu anh'ten* Buhârî
ve Müslim rivayet etmiş. Efendimiz buyuruyor
ki;

Bü'istü bi-cevâmiî'l-kelimi. “Az öz, hi-
kemî güzel söz söylemek kabiliyeti ile müceh-
hez olarak Peygamber gönderildim.” diyor
Peygamber Efendimiz.

Sözlerini görüyorsunuz. Her birisi bir ha-
yat düsturu. Bunlar, arkasından peygamberlik
teyidi olmayan, Allah'ın yardımı desteği olma-
yan insanların söyleyeceği sözler değil. Bunu
çölden yetişmiş, tahsil terbiye görmemiş,
mektep medrese okumamış, üniversite bitir-
memiş bir insanın bir hocaya gitmemiş olan bir
insanın söylemesi bile Peygamber Efendi-
miz'in Hak Peygamber olduğunun delilidir.

f. Peygamberimizin Düşmanının Gönlüne Korku Salınmakla Desteklenmesi

Her sözü hikmet! Her sözü güzel! Bak anlatıyoruz. Arapça'sını da okuyoruz. Sonra dilimizin döndüğünce anlatıyoruz. Ben üniversite profesörüyüm. Anlatıyorum anlatıyorum, daha anlattığımın yettiği kanaatinde değilim. O kadar küçücük bir söz söylemiş. Biz uzun boylu anlatıyoruz anlatıyoruz da ancak işte anlatabildik mi filan diye şey yapıyoruz.

Peygamber Efendimiz'e özlü söz söyleme kabiliyeti verilmiş. Allah'ın bir ihsanı, kolay bir şey değil. Allah vergisi bir şey. Efendimiz'in bu meziyeti var. Kendisine atasözü gibi, vecize gibi konuşma kabiliyeti verilmiş. Her sözü öyleydi.

Ve nüsırtü bi'r-ru'bi. “Düşmanlarımın gönlüne korku ve heybet salmakla bana nusret olundu.”

Efendimiz'den düşmanlarının ödleri patlardı. Bir aylık mesafedeki düşman Efendimiz'den tir tir titrerdi. Çünkü heybeti korkusu ona öyle tesir edecek bir kabiliyet vermiş Allah, Peygamber Efendimiz'e. Bir aylık mesafedeki düşmanının ödü patlardı, yüreği ağzına gelirdi.

Bir keresinde Peygamber Efendimiz'in meclisine bir bedevî gelmiş. İlk defa görüyor Peygamber Efendimiz'i. Kapıdan girmiş, yanına gelmiş. Peygamber Efendimiz'i görünce zangır zangır titremeye başlamış.

Neden?

Peygamberlik asaleti ve heybeti var üzerinde. Efendimiz'in hâli böyleydi. Kendisi sima olarak dünyanın en güzel insanıydı. Herkes cemâline âşık olurdu. Gören, âşık olurdu. Yüzünün nuru hakkında birisi diyor ki;

“Peygamber Efendimiz'in yüzü kılıç gibi parlardı.” Ötekisi itiraz ediyor:

“Hayır yahu! Ne kılıç gibisi; ay gibi, güneş gibi parlardı!” diyor.

Normal bir yüz değil. Pırıl pırıl bir yüzü vardı. Siması, gözleri; her şeyi güzeldi. Ama bir heybeti vardı. Gören sarsılırdı. Görenin kendisini titreme tutardı. Heybetinin tesiri altında kalırdı. Düşmanının da ödü patlardı.

Müslümanlar iyi müslüman olunca Peygamber Efendimiz'in yolunda tam gidince aynı sıfata sahip olurlar. Müslümanlardan kâfirlerin ödü patlar. Üç tane müslüman şurada durur. Dokuz tanesini, on, yirmi tanesini alır.

Kıbrıs Harbi'nde anlatıyorlar: Bizim Mehmetçiklerden bir tanesinin yıkanması gerekmiş. Kıbrıs'ta oradaki dereye gitmiş. Nasıl olmuşsa detayını unuttum ama dokuz-on tane Rum. Bakmış orada, o hop diye silahına sarılınca hepsi ellerini kaldırmışlar. Yıkanmaya gitmiş; dokuz-on tane esir almış gelmiş. Yahu silahsız bir kişiyi herkes haklar ama işte müslüman mü'min olunca düşmana Allah korku veriyor. Bu bir nübüvvet hassasıdır.

Son cümlesi şöyle:

Fe beynâ ene nâimün ütîtü bi-mefâtîhi hazâini'l-ardi fe vudiat fî yedî. “Ben uyuyorken bana yeryüzünün hazinelerinin anahtarları getirildi, sunuldu, elime verildi.”

Tabii bu yeryüzünün hazineleri nedir?

Yeryüzünün hâkimiyeti, çeşitli nimetlerinin Ümmet-i Muhammed'e Peygamber Efendimiz vasıtasıyla ihsan olunmasıdır. Bizim dinimiz Mekke-i Mükەرreme'de mazlum insanlarla başlamışken, zulme uğrayan, çölde işkence edilen, şehid edilen fukarâcıklarla başlamışken sonra ne oldu? Kıtalara yayıldı, okyanusları aştı.

Çünkü Allah Peygamber Efendimiz'e yeryüzünün hazinelerinin anahtarlarını sunmuş:

“Ey Resûlüm! Seni âhir zaman peygamberi yaptım. Al sana dünya ve âhiretin izzetini, şerefini ihsan eyledim!” diye onu aziz kılmış. Allahu Teâlâ hazretlerine hamd ü senâlar olsun ki bizi o aziz peygambere ümmet eylemiştir.

Bizi Peygamber Efendimiz’in yolunda yürümeye dâim, daima onun yolunda yürümeye Allahu Teâlâ hazretleri muvaffak eylesin. Onun sünnet-i seniyyesini bu asırda, insanların şaşırdığı şu devirde yaşamayı ve ihyâ etmeyi, yaşatmayı Allah cümlemize nasip eylesin. Allahu Teâlâ hazretleri Peygamber Efendimiz’in sevgisine, şefaatine, iltifatına, teveccühüne sizleri ve bizleri nâil eylesin. Onun has ümmeti arasına girmeyi cümlemize nasip eylesin. Âhirette Peygamber Efendimiz’e komşu olmayı, Havz-ı Kevser’inden doya doya nûş etmeyi, Allahu Teâlâ hazretlerinin cemâlini görmeyi cümlemize nasip eylesin.

Bir kardeşimiz bir hastalığından şikâyet ediyor; Allahu Teâlâ hazretleri cümle hastalarımızla beraber bu kardeşimize de şifalar ihsan eylesin.

Muhtarımız, sevgili kardeşimizin de derdi, aklı fikri arkadaki cami. Buradan da yol açılmaya başlandı. Doğrusu, yolun gelişi üstümüze

doğru. Daha hâlâ bir şey belli değil ama açılmasına bakılınca bu yol üstümüze höngürdeyecek gibi görünüyor. Onun için arkadaki cami yine belki içinde ders yapacağımız cami olabilir. Velev olmasa bile içinde ibadet edildikçe yardım edenlere sevap gelecektir. Müslüman hayır sahibidir. Elbette Allah rızası için mescid bina edenlere Allah cennette köşk nasip edecek. Bizim paramız yok ki tek başımıza bir mescid bina edelim. Hiç olmazsa yapılan bir mescide elimizden geldiğince yardım ederiz. Allahu Teâlâ hazretleri inşaallah bize cennetini, cemâlini nasip eylesin. Allah hepinizden razı olsun.

Bi-hürmeti esrârı sûreti'l-Fâtiha!

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN

12 Muharrem 1408 / 05.09.1987

Sapanca/Sakarya

[Bütün HADİS DERSLERİ'ne PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

